

Отъ всѣко знание душа ми се погнжсва.
 На чувственостъ въ порока буенъ лудо
 Да потопиме пламналата страсть!
 Въ непроницаемий вълшебенъ пластъ
 Да се разкрие всѣко чудо!
 Съсъ вихъра на врѣмето да полетимъ,
 Въ сждбата да се завъртимъ.
 Па нека скърбъ, наслада,
 Сполука и досада
 Едно прѣзъ друго да се мѣта;
 Човѣкътъ се показва въвъ борбата.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

За тебе ни прѣграда, нито край,
 Отъ всичко можешъ да погризнешъ,
 Отъ всичко можешъ да си лизнешъ,
 Да ти е сладко, що душа желай.
 Ти само дръжъ, на всждъ безогледенъ.

ФАУСТЪ.

Ти чувашъ, не за радости съмъ жеденъ;
 Прѣдавамъ се на тжжната наслада,
 На влюбена-омраза, миръ съ досада;
 Гжрди, безъ оня мой къмъ знания ламтежъ,
 За всички скърби се отварягъ за напрѣжъ,
 И на човѣчеството цѣлий дѣлъ
 Отъ дъно само въ мене искамъ да изпитамъ:
 Да схване всичкото духтъ ми смѣлъ,
 И радостъ и тжги въ сърдце си да прѣплитамъ.
 И мойто Азъ до негово да разширѣжъ,
 И азъ на края съ него да се разорѣжъ.

МЕФИСТОФЕЛЪ.

О, вѣрвай менѣ, който нѣкой-други въкъ
 Прѣдѣвквамъ тая гостба ни-защо: